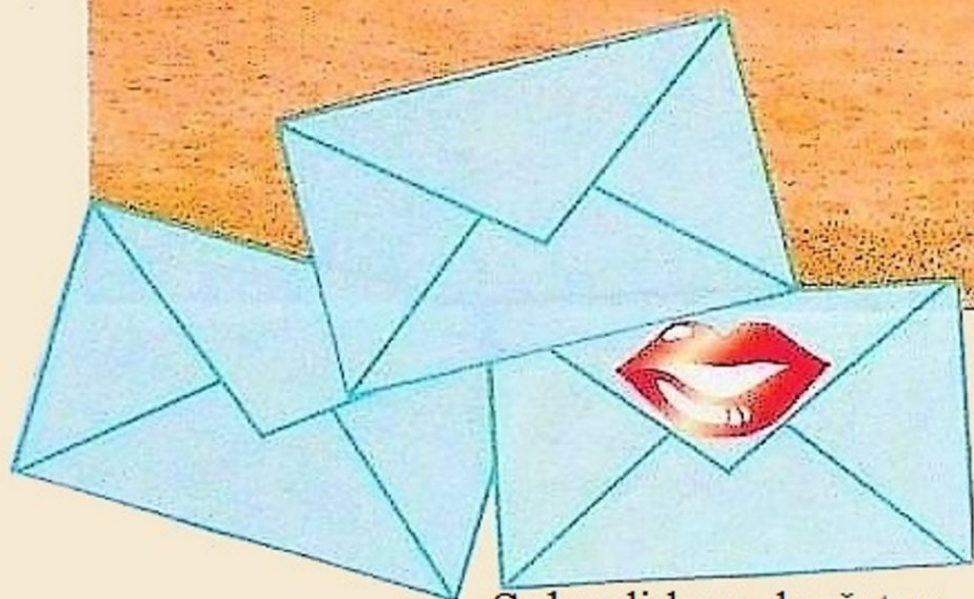
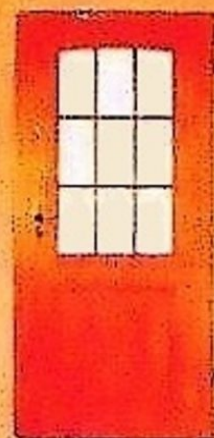

ZTRÁTA PAMĚTI

Daniel Janů

Splendidum družstvo

ZTRÁTA PAMĚTI

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

ZTRÁTA PAMĚTI

Copyright © Daniel Janů, 2022

Cover © Daniel Janů, 2022

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-135-5 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-136-2 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-137-9 (PDF)

Obsah

1. Limerick 2002
2. Pátek 26. července
3. Jennifer nikde
4. Manchester 2002
5. Klinika Adleysborough
6. Schůzky s Jennifer-Grace
7. Jmenuji se Jennifer Lesthamová
8. Profesor Moosley
9. Já a doktorka Smithová
10. Jennifer se vrací domů
11. Klavír
12. Ella a její sen
13. Klavírní koncert č. 2
14. Silná bolest v hlavě
15. Strach je někdy jako hradba
16. Já, Ella a paní Fren Broenhedová
17. Vždy záleží na volbě
18. Doktor Steepler a doktorka Anee Smithová
19. Setkání plné emocí
20. Dopis pro Ellu
21. Šťastná Jennifer
22. Chopinův klavírní koncert číslo 1

1. Limerick 2002

„Copak je?“

Její oči čekaly jakoby na povel. Pak mrkly.

Držel jsem jí za ruku.

„Jen tak se na tebe koukám,“ odvětil jsem.

„Je mi s tebou dobře, moc dobře, Gary,“ spustila.

Její úsměv byl jako teplý letní vánek. Stejně jemný a příjemný.

Pozoroval jsem její krk, jak se napíná a povoluje. Pak jsem se nahnul, že jí políbím, ale zaútočil jsem na určitý bod. Sladká šije. Vyjekla a obejmula mě. Prohnula se jako při gymnastickém výkonu a jemně vydechla. Voněla, její vůně mě vzrušovala, hodně moc. Její parfém *Gabriela Sabatini* byl ten nejúžasnější dárek, který jsem jí mohl dát. Vůně se jí opravdu líbila. Což byl první bod úspěchu. Druhý bod úspěchu bylo, že mně také. A ten třetí bod, že působil na mé tělo jako afrodisiakum. Když budu ale upřímný, tak je to hlavně tělo Jennifer, které je tím hlavním afrodisiakem. Věděla to. Určitě ano. Byla však jiná než ty ostatní krásné a bohaté holky. Chtěla jen to, co opravdu potřebovala a kdyby chtěla lepšího, hezčího, bohatšího chlapa, tak tu nebudu já. To dá rozum. Ale byl jsem tu. Seděl jsem vedle ní a mohl se dívat do jejích krásných modrých očí.

Náš vztah trval skoro dva měsíce a ani jednou jsem nezažil, že by měla špatnou náladu, byla plná lásky, radosti a spokojenosti. Každý, kdo jí znal, řekl, že jsem to z ní udělal já. Možná to, ale řekli jenom tak. Jen přede mnou, abych měl pocit důležitosti. Ale o to jsem nestál. Na co by mi byl pocit důležitosti, kdyby to změnilo mě samotného. Já jsem já, a jestliže mě bude milovat takového, jaký jsem, budu nejšťastnější chlap na světě. Pokud se to změní a ona bude chtít být volná, tak jí nebudu držet násilím, nebudu rád, bude mě to bolet, ale nechám jí odejít, protože chci, aby byla šťastná. To však nebyl náš případ. Prožívali jsme nádherné období a Jennifer mi dnes večer, po dvou měsících řekla: Miluji tě!

Pohládl jsem jí po tváři.

„Vždycky jsem tě miloval,“ pronesl jsem a má slova vyvolala další úsměv na její tváři.

„To je jako bys mě znal už dříve,“ poznamenala.

„Možná ano,“ řekl jsem a usmál se.

Úsměv znovu rozzářil její krásnou tvář. Mlčela a pozorovala mé ruce, jak se k ní znovu natahují. Usmála se a snažila se přiblížit blíže ke mně. Pohnul jsem se a připravil se k polibku. S otevírajícími ústy zavírala své oči. Naše rty se setkaly. Vzdechla a vložila mi jazyk do úst. Byla sladká a chutnala mi. V tu chvíli jsem zapomněl, kde jsem. Jen jsem si přál, aby to neskončilo, abych si mohl vychutnat tento slastný okamžik. Myslel jsem, že přestávám dýchat, jak hluboké to bylo. Myslel jsem, že přestávám žít a vzdávám se všeho ve prospěch jejích doteků. Toho okamžiku být v její blízkosti.

„Jsi první muž, který mi ukázal, co je opravdová láska,“ pronesla.

„A ty jsi první žena, kdy přestávám dýchat, když cítím tvé doteky...“

„...a plete se ti jazyk,“ dodala.

Usmál jsem se a pošeptal jí. „Ano, s tebou je to nádherné. Každý okamžik, každý moment.“

Hleděla mi do očí, které vyzařovaly radost a spokojenost. Hladila mě po tváři a jen lehce vydechovala. Jako kdyby nechtěla nic, jen se na mě dívat. Jako kdyby jí stačil jen ten pocit být vedle mě a nechat se hladit, líbat. Bylo to vážně jiné. Některé mé předchozí partnerky by ze mě strhaly oblečení a chtěly by, abych se jich zmocnil. S Jennifer to bylo všechno jiné. Na nic nespěchala. Vychutnávala si každý dotek. Jemně, něžně a pomalu. Tak to vždycky chtěla. A když jsme se milovali, tak to byl oceán něžnosti, který neměl téměř konce. Pohrávali jsme si se svými těly, naše ruce, dlaně, prsty, konečky prstů. A to byl jen začátek neuvěřitelného přívalu něhy.

„Na co myslíš?“ přerušila mé myšlenky.

„Na tebe,“ odvětil jsem.

„Skutečně?“

„Opravdu.“

Usmála se a skoro to vypadalo jako by mi nevěřila.

„Ve svých myšlenkách jsem si přehrával poslední milostné chvíle s tebou,“ prozradil jsem.

„Jsi takový muž, jakého jsem vždycky chtěla.“

Vytřeštil jsem oči.

„Vážně? Překvapila jsi mě.“

„Z těch předešlých vztahů, jsem byla spíše unavená. A nebylo to jen z těch večírků, ale hlavně ten vztah mi nic nedával. S tebou je to

vážně jiné," doplnila.

„Tohle já cítím také.“

„To ráda slyším.“

„Jsi tak jemná a plná něhy," dodal jsem. „Tvůj zájem o nás, co děláme, kam chodíme, jak trávíme společný čas. To všechno jsou fragmenty, které náš vztah dělají krásným.“

Usmála se a pokynula hlavou.

„Jsi stejný a já jsem moc ráda, že takový jsi a bereš mě takovou, jaká jsem.“

„To by měl každý v každém vztahu," poznamenal jsem.

„Každý to tak, ale nebere. Hodně lidí mě bere jako bohatou a rozmazlenou hloupou holku. Když zjistí, že nejsem až taková blbka, tak zase vidí peníze.“

Zazněl její hlas plný nepochopení některých lidí, resp. jejich chování k ní. Občas se chovala jako naivka, ale nebylo to tím, že by byla hloupá, ale byla upřímná. Až moc upřímná. Dalo by se říct, že se do tohoto světa nehodila. Přesně jako já. Zřejmě proto si tak rozumíme. Zřejmě proto jsme se potkali.

„Jsi hodná a upřímná," upřesnil jsem.

„Snažím se v lidech hledat vždy to dobré, i když se tak někdy nechovají.“

„Jsi úžasná, a kdo si toho neváží, nezaslouží si tvůj zájem," dodal jsem.

„Předevčírem jsem se bavila s matkou. Ptala se, proč jezdím pořád do Limericku," pochlubila se.

„Co jsi jí řekla?" zeptal jsem se.

„Pravdu, že jezdím za tebou.“

„Co na to říkala?"

„Chtěla by tě poznat.“

„Ou, takže oběd?“

„Ano, přesně, pochopil jsi to velmi správně,“ usmála se.

„Co příští týden?“ navrhl jsem.

„Už?“ zareagovala překvapeně. „Zeptám se rodičů a pak se domluvíme. Nečekala jsem, že budeš hned souhlasit.“

„Rád se s vašima setkám.“

„Máma je fajn.“

„A co otec?“

„Otec moc času doma netráví, takže možná ani na ten oběd tam nebude,“ odvětila.

„Vaši žijí odděleně?“

„Ne, jsou spolu, ale otec je vědecký pracovník pro jednu britskou společnost, název si nepamatuji.“

„Je to tajný?“

„To nevím, nemluví o tom.“

„Takže se moc nevidíte?“

„Ani, moc ne.“

Smutný tón jejího hlasu vypovídal o tom, že jí to mrzí.

„Neprojdeme se?“ navrhl jsem, a tím se snažil přejít na jiné téma, když jsem viděl, jak je z absence otce ve svém životě Jennifer smutná.

„Kam?“

„O'Brienův park.“

„Proč ne,“ souhlasila a zvedla se z pohodlné pohovky.

* * *

Můj návrh vyjít si do přírody přivítala s nadšením. O'Brienův park byl jen kousek od mého domu. Byla to záležitost několika desítek metrů. A na Clare Street, která se rozprostírala hned kolem parku, vedla pohodlná cesta.

„Vyprávěl jsem ti už o svém snu?“ zeptal jsem se.

„Ještě ne,“ odvětila a stiskla mou ruku, jakoby měla pocit, že se od ní budu chtít odpojit, což jsem samozřejmě v plánu neměl. Někdy jsem byl jejím chováním zaskočen, jak byla plachá. Pohlédl jsem na ní a usmál se. Stisk mírně povolil.

„Nemusíš mít strach, nikam neuteču,“ poznamenal jsem a více se k ní naklonil. Zastavili jsme se a já jí políbil.

„Je to pro mě neznámé prostředí,“ snažila se vysvětlit své obavy.

„Mohu se tě na něco zeptat, Jennifer?“

„Ovšem.“

„Z čeho máš strach? Měla jsi nějaké špatné zkušenosti nebo nějaký hrůzný zážitek?“ zeptal jsem se.

„Proč se na to ptáš?“ podivila se.

„Jsi někdy zbytečně plachá.“

„Nevím, možná jen mám někdy pocit, že mě lidé kolem využívají a chovají se ke mně jako k hloupé holce.“

„Ale to nejsi, a ty to víš. Už bys měla přestat takhle mluvit a hlavně takhle uvažovat. Jsem tu já. Jsem tu s tebou a ty by ses měla začít mít skutečně ráda.“

„Co kdybys mi vyprávěl o tom svém snu,“ chtěla změnit téma.

„Dobře, nemusíme se o tom bavit,“ usmál jsem se a pohladil jí po vlasech. „Jen nad tím přemýšlej...“

„Dobře, budu,“ usmála se.

„Můj sen začíná...“ začal jsem vyprávět.

* * *

...objevili jsme se na podivném ostrově s několika přáteli, mezi cizími lidmi, kteří vlastně byli stejní jako my. Stejná řeč, stejný vzhled. Pak jsem oslovil nějaké dítě, které šlo kolem. Bálo se a křičelo, prozradilo tak naší skupinu. Byli jsme odhaleni a poté začlenění do jejich společnosti. Každý zde vykonával nějakou činnost, prodavačka, uklízečka, vychovatelka, vrátný atd... Pořád jsem se snažil přijít na to, co je zde divné, i když to bylo dokonalé, až moc dokonalé. Lidé se k sobě chovali slušně a mile. Bylo to podezřelé. Ano, nedůvěra to bylo to pravé slovo, které jsem měl na mysli. Pak jsem přišel na to, že ne každý se tu cítí opravdu svobodný. Jedna žena si stěžovala, že nemůže najít vhodný protějšek. Nikdy jsem se za tu dobu, co jsem zde byl, na to nepodíval z jejího pohledu až dnes a zjistil jsem, že jsou tu především ženy a jen málo mužů a jinak samé děti, kolem kterých se to všechno točilo. Byl zde také nějaký systém, který nás hlídal. Po dalším pátrání jsem zjistil, že ten ostrov je oddělený zcela od světa, uzavřený, chráněný, utajený.

Rozhodli jsme se utéci z tohoto podivného ostrova. Připravili jsme plán na útěk. O pomoc jsme požádali i tu ženu, která strádala. V první moment dostala strach, ale když jsem jí řekl, že jí pomůžeme v našem světě najít vhodný protějšek, ráda souhlasila. Začali jsme připravovat plán. Už bylo všechno připravené, když jsem se spřátelil s jedním dítětem. Chlapec, který se na mě pověsil a chtěl být pořád se mnou. Snažil jsem se mu vysvětlit, že to nejde. Odmítal to. Pak se

však stalo, že byl svědkem předávání informací a řekl, že s ním musím zůstat nebo nás prozradí, souhlasil jsem. Neměl jsem na výběr. Domluvili jsme si schůzku na určitém místě...

Po chvíli jsme došli k bráně O'Brienově parku. Prošli jsme skrz a já vyhlížel lavičku, kde bychom se mohli posadit a já jí mohl dovyprávět svůj příběh.

...čas byl stanoven na 10:00 a schůzka s chlapcem byla domluvena na tu samou hodinu našeho útěku, aby nic nemohl prozradit. A tak se stalo. Plán byl dokonalý, všechno vyšlo. Získali jsme i loď, se kterou jsme se rozhodli opustit ostrov přes rudou zónu. Jeden člověk však musel zůstat v centru, aby ve zdroji hlavního komunikátoru vyřadil právě tuhle zónu. Domluveno to bylo s nejstarším členem naší skupiny, který byl nemocný. Rozhodl jsem však, že to udělám já a tak budu moci splnit svůj slib chlapci, který tam na mě stále čekal...

Chtěl jsem se nadechnout a pokračovat, když se ozvala Jennifer. „A jak to tedy skončilo?“

„Vrátil jsem se do centra a vyřadil hlavní zdroj zkratem. Tak se zóna stala průchodnou. Loď s mými přáteli se dostala ven. A já zůstal s chlapcem,“ odpověděl jsem. „Pak si jen pamatuji, že se tam objevili muži v modrých uniformách...a probudil jsem se.“

„Zvláštní sen,“ poznamenala Jennifer.

„Ano, to byl.“

„Můžeme se ještě projít, jestli máš zájem,“ nabídl jsem a postavil se před ní.

„Až za chvíli,“ prosebný výraz ve tváři mě zastavil.

Usmála se a natáhla své ruce. Přitáhla mě a já si znovu sedl na lavičku. Okamžitě mě omotala svýma rukama a hlavu položila na mé rameno. Cítil jsem její teplý dech na svém těle. Pak mě políbila na krk a pohlédla mi do očí. „Miluji tě!“

„Já tebe také, Jennifer.“

„Tak teď už můžeme jít,“ pobídla mne rukou.

Usmál jsem se a postavil se.

„Tak tudy,“ ukázal jsem rukou směr.

Pomalou jsme se procházeli a pozorovali místní flóru, která se rozprostírala po celém území O'Brienově parku. Pak se zde prohnalo několik podivných ptačích letců a pár barevných motýlů. Narazili jsme zde i na několik lidí a volně pobíhajících psů. Své pány měli hned opodál a na zavolání poslechli.

„Je tu krásně,“ pronesla po chvílce ticha.

„Nikdy jsi tu nebyla, že?“

„Ne, nebyla.“

„A máte nějaké parky poblíž Dublinu?“

„Jo, to máme. Třeba Phoenix park, Walkinstown Ave park nebo Greenhills park,“ řekla nejistě.

„Ale jak tě tak poslouchám, moc jsi do přírody nechodila, vid’?“ odhalil jsem jí.

Co jí prozradilo? Byla to její váhavost.

„Je to na mně tolik vidět?“

„Není to vidět,“ usmál jsem se. „Jen podle tvého váhavého přemýšlení.“

„Že moc neznám okolí Dublinu?“

Mlčel jsem a znovu se usmál. „To nevadí, se mnou přírodu poznáš.“

„Jsi můj průvodce,“ podotkla.

„Tvůj průvodce přírodou,“ pronesl jsem a naklonil se.

Mlasklo to, až jsme se zasmáli.

Když jsme to celé obešli, vrátili jsme se ke mně domů. Měl jsem v plánu večeři ve dvou, v jedné místní podniku.

Kolem deváté Jennifer odjela domů. Rozloučili jsme se dlouhým polibkem...

2. Pátek 26. července

Ten den Jennifer přijela překvapivě ke mně. Volala mi a chtěla být se mnou. Přesto, že druhý den jsme byli pozvaní na oběd k jejím rodičům domů na Castleknock Road, rozhodla se strávit se mnou noc. Prý pak pojedeme rovnou spolu. Uvítal jsem to a připravil program. Některé plány vždycky, ale nevyjdou tak jak by člověk chtěl, ale každá změna je dobrá, to říkával, můj profesor filozofie, John Moosley.

Někdy si na něho vzpomenu, protože jeho příběhy, ať už životní nebo přečtené z knih byly vážně někdy až neuvěřitelně podobné mým vlastním zkušenostem. Etapám mého života. Rozesmálo mě to, protože jsem si vzpomněl, jak některé náhodné situace mohou vyvolat sérii neuvěřitelných zážitků. Profesor Moosley říkával: „Nic se neděje náhodou.“ Tehdy jsem tomu moc nerozuměl, a hlavně ani moc nevěřil. Později se věci děli jinak, než jsem chtěl a než bych očekával. „Ale to nejdůležitější je si uvědomit, že se to děje vždycky pro tvůj prospěch,“ to také říkával.

Ačkoli vyprávění profesora bylo poutavé, vždycky jsem byl opatrný se svým názorem, co je náhoda a co není. Nebyl jsem si jistý, až do chvíle než jsem „náhodně – nenáhodně“ potkal Jennifer.

Chtěl jsem říct, že na náhody jsem nevěřil, až do chvíle, než jsem potkal právě Jennifer.

Uslyšel jsem klakson. Vykoukl jsem z okna. Zelené Porsche 997 zastavilo u plotu mého domu na Pennywell Road. Byla to Jennifer. Vyběhl jsem ze dveří a ukázal, ať zaparkuje uvnitř. Otevřel jsem vrátka a ukázal místo, kde by mohla zaparkovat svůj vůz. Okamžitě to pochopila. Couvla si a zajela dovnitř. Počkal jsem, až vyleze ven a přivítal ji něžným polibkem. Její ruce mě okamžitě omotaly kolem těla. „Jsem tak ráda, že už jsem u tebe.“

„Také tě mám rád u sebe,“ pronesl jsem a znovu jí dlouze políbil.

Šťastnější pár byste asi nenašli. Milovali jsme se a těšili se na každý den strávený spolu. Každá vteřina, každá minuta bez toho druhého byla jako prázdnota uvnitř harmonického světa...

„Už mě můžeš pustit,“ poznamenala.

„Promiň, na chvíli jsem se zamyslel.“

„Nebo zasnil,“ usmála se.

„Ano, často sním o tobě.“

„Vážně a co třeba?“ zeptala se.

Chytil jsem jí za ruku a vykročili jsme ke dveřím.

„Tak třeba včera jsem snil o tom, jak jsme leželi na louce,“ začal jsem. „A spousta motýlů poletovalo kolem nás. Teplé sluneční paprsky dopadly na naše tváře a ty ses smála. Když jsem se ptal, proč se směješ, tak jsi to nevěděla. Pak jsem tě políbil a tvé polibky byly sladké. Chutnaly jako maliny...“

„To je hezký,“ usmála se.

„Představivost a sny jsou nekonečné,“ dodal jsem.

„Někdy jsou to úplné příběhy,“ řekla Jennifer.

„Můj profesor filozofie Moosley, říkal, že se nám v našich snech promítají i naše minulé životy. A někdy to jsou jen reflexe našich všedních zážitků,“ poznamenal jsem.

„Věříš tomu?“ zeptala se v momentě, kdy procházela chodbičkou do obývacího pokoje.

„Dříve jsem tomu nevěnoval pozornost, bral jsem to prostě jenom jako sen, ale v poslední době...“

„...co je to v poslední době?“ přerušila mě otázkou.

„Tím myslím tak dva a půl roku zpátky. Když jsem potkal profesora Moosleyho v Dublinu. Šli jsme na kávu do jedné příjemné restaurace a tam mi vyprávěl nějaké svoje postřehy,“ odpověděl jsem.

Usmála se a usedla do křesla. Do mého oblíbeného houpacího křesla.

„Líbí se ti?“ poukázal jsem na křeslo.

„Ano, je v něm příjemné posezení,“ odvětila.

„Co si dáš k pití?“

„Ledový nebo ovocný čaj.“

„Mám jen broskev s maracujou nebo ananas.“

„Broskev, díky.“

Poděkovala a všimla si odložené knihy.

„Co to čteš?“

„Ve dnech Jupitera.“

„Co to je za knihu?“

„Napsal jí Adam D. Lynch a myslím, že je hodně zajímavá.“

„A o čem to je?“ projevila se u ní zvědavost.

...Příběh pojednává o jednom mladém nadšenci do hvězd jménem Thomas Vier, který podnikne výpravu do nedalekých kopců, aby mohl pozorovat lépe hvězdy. Připravil si věci na čtyři dny a vyrazil. Cestou potkává tři lidi. Jeden je z nich starý muž, který chodí do těchto kopců sbírat léčivé byliny. Od něho se dozvídá mnoho moudrých slov o životě, o přírodě a všech těch událostech, které jsou s námi spojené po mnoho let. Druhý je lovec, který ho pro změnu zasvěcuje do lovu kamzíků a jelenů. Třetí osoba je dívka, která se ptala jen na cestu do nejbližší vesnice. Když se dozvěděla, kam Thomas míří, požádala ho, jestli by mohla jít s ním, on souhlasí a spolu pak pozorují v noci hvězdy a souhvězdí. Přenocují na vrchu jednoho z kopců. Ráno mu dívka poděkuje a na rozloučenou ho políbí. Dívka se však objeví druhý den znovu. Zůstane s ním přes noc. Pomilují se. Ráno však dívka zase zmizí pryč...

„Zajímavý příběh, jak to skončí?“

„Tak si to přečti,“ nabídl jsem jí.

„Někdy snad ano, raději bych byla, kdybys mi to vyprávěl,“ pousmála se.

„Ještě jí nemám celou přečtenou.“

„Já klidně počkám,“ usmála se.

„Dobře, někdy ti to budu vyprávět, ale dneska bych chtěl s tebou strávit pěknou noc.“

„Vyprávěním?“ zažertovala.

„To možná potom také.“

„Thomasi,“ šeptla a pak se opravila. „Gary.“

„Legrácky, že?“ usmál jsem se a políbil ji.

„Ano, miluji tě a moc bych si přála být s tebou pořád a pořád. Jsi můj sen a já ho prožívám,“ pronesla.

„Vážně?“

„Ovšem,“ odvětila a natáhla ruce.

„A ten drink?“

„Ten počká.“

Přiblížil jsem se k ní a její ruce mě okamžitě vtáhly do světa něhy a skryté touhy. Její rty se přisály k mému krku, až to jemně štíplo. Ucukl jsem. Jen se zasmála a políbila mně. Jedna ruka se uvolnila a vplula pod mé triko, kde její nenechavé prstíky kroužily po mém těle. Její dlouhé nehty se jemně zařezávaly do mé kůže. Občas jsem se smíchy neudržel.

„Lechtá?“ šeptla.

„Ty víš, co to se mnou dělá, provokatérko,“ pronesl jsem.

Její rty se přisály k mému krku a znovu se pokusily o jemné štípnutí. Musel jsem přejít i já do lehké ofenzívy. Mé ruce se projely po jejích zádech a pak jedna z nich zabloudila pod její bavlněné triko. Samozřejmě bez podprsenky. O to snazší byl kontakt s jejími nádhernými kopečky, které už nedočkavě očekávaly můj stisk. Několikrát jsem je promnul a pak sklouzl níž. Opasek na cvoček povolil okamžitě. Jemně jsem rozepnul zip. Kalhoty trochu povolily. Jennifer vzdychla a její ruka stiskla můj bok.

„Chci tě a chci to teď,“ vyzvala mě a já souhlasil.

Sundal jsem jí kalhoty a sobě triko. O mé kalhoty se postarala Jennifer, která shodila ze sebe bavlněné triko. Přesunuli jsme se na gauč. Jennifer první a já hned za ní. Pomalu jsem se blížil k jejím stehnům a pak zaútočil na její kalhotky.

„Ty divochu,“ pousmála se a její ruce se natahovaly po mně. Svlékl jsem si trenky a přilehl vedle Jennifer. Její ruce okamžitě zaútočily na mé tělo a její prsty prozkoumávaly každý kousek mého těla. Byla to úplná serenáda vášně. Hrála si se vším a velmi pozorně zkoumala každou část. Svíjel jsem se v rozkoši a užíval si každý její dotek. Zavíral jsem oči a dostával se do světů, o kterých se mi zdálo jen v nejdivočejších snech. Když už jsem si myslel, že oči mohu otevřít a zapojit své ruce, tak se najednou Jennifer dostala na mě. Pak se to stalo. Společně jsme vyjekli vzrušením a já ucítil její teplo. Vnímám jsem její jemné pohyby. Užívala si to. Pohybovala se nahoru a dolů. Pak dopředu a dozadu. Její ruce občas dopadaly na mou hrud'. Měl jsem pocit, že zešílím. Cítil jsem obrovské vzrušení, a když sama sebe hladila na prsou, byl jsem v extázi. Mé ruce se pustily jejích boků a zaútočily na její prsa. Pevný stisk a krásné vyjeknutí tomu všemu dodávaly tu správnou atmosféru vášnivého milování. Byla nádherná. Prsa jí poskakovala, vlasy jí vlály a v nepravidelných intervalech vzdychala. Nahoru a dolů. Vášnivě, jemně i tvrdě. Byl to důraz, se kterým si uměla skvěle poradit a svými pohyby vytvářela absolutně slastný pocit tohoto spojení. Nemělo to chybu. Chvilí jsem byl na okraji a chvilí zase hluboko uvnitř. Vrtěla se a prožívala každý pohyb. Její tělo přehrávalo nějakou pohybovou kreaci, při které jsem měl pocit, že explodují. Byla úžasná a vychutnávala si to. Několikrát se nahnula, aby mě mohla políbit. Pak už jen znovu využívala svého těla jako nástroje pro rozkoš.

Když už jsem si myslel, že mě nic nepřekvapí, tak přišel okamžik, kdy si na mě lehla a uvolnila nohy a jen tak se přitahovala. Bylo to něco neuvěřitelného, cítit její prsa na svém těle a zároveň její

horkost, která se rozlévala až k břichu. Pak už chybělo jen jedno. A to přišlo o chvílku později.

„Tak, jen tak,“ šeptla a já jsem jí nechal. Jemně jsem jí zmáčkl zadek a tlačil jej víc na sebe. V tom vystoupala horkost ještě o nějaký ten stupeň výše a Jennifer několikrát za sebou vyjekla do prostoru nade mnou. Několikrát prudce vydechla a její tep se zrychlil. Pochopil jsem, že dosáhla svého. Krásný a vrcholný okamžik našeho milování.

Na chvíli se pohyb zastavil, ale pak se znovu její tělo dalo do pohybu. Její nohy se vrátily do původní polohy a já se chytil boků. Zapřela se o mou hrud' a já si mohl užít svůj slastný konec. Čas vypršel a energie ve mně nahromaděná musela ven...

Když bylo po všem, přitáhl jsem si jí víc k sobě a obejmul jí. Usmívala se a její úsměv vyzařoval radost a spokojenost.

Leželi jsme tam tiše asi deset minut, když se ozval její jemný hlas. „Teď bych si dala ten drink.“

„A já myslel, že budeš chtít poslouchat tlukot našich srdcí,“ poznamenal jsem s lehkou ironií na jazyku.

„To můžu také,“ šeptla a její rty přistály na mé hrudi.

„Krásný úvod dnešního večera,“ poznamenal jsem a pomalu se zvedal.

„Nádherný,“ podotkla a svalila se na stranu, abych mohl jít pro ten drink.

Mezitím, co já jsem šel pro drink, si Jennifer skočila do koupelny. Pak už jen čekala, až přinesu osvěžující nápoj...

Zbytek večera patřil vyprávění všedních zážitků dne.

* * *

Druhý den ráno, po krátké snídani jsme vyrazili jejím vozem do Castleknock Road k jejím rodičům na oběd.

Cesta do Dublinu po M7 trvá obvykle 2 hodiny, ale vzhledem k tomu, že jsme jeli autem Jennifer a ta ho opravdu nešetřila, tak jsme tam byli za necelou hodinu. Dům v Castleknock Road vypadal působivě. Velmi příjemný velký dům obehnaný živým plotem. K mému překvapení mě uvítalo hodně zelené.

„Tomu říkám láska k přírodě, jó, Irsko,“ pronesl jsem, když Jennifer zaparkovala u domu svých rodičů.

„Tak to je dům mých rodičů, no,“ řekla a vystoupila z auta.

„Proč říkáš tvých rodičů. Vždyť tu bydlíš také,“ podivil jsem se.

„To je pravda, ale patří jim, já mám vyhlídnutý jiný dům,“ vysvětlila.

„Vážně?“

„Jasně, že mám, ukážu ti ho někdy,“ navrhla.

„A rodiče o tom neví, že?“

„Ne, neví, a doufám, že to tak i zůstane, Gary,“ pohlédla na mě a mě bylo hned jasné, že mám mlčet.

„Chápu,“ usmál jsem se a podal jí ruku.

Vykročili jsme ke vstupním dveřím, kde se během chvilky objevila matka Jennifer. Paní Lesthamová.

„Ahoj, mami,“ předběhla ji Jennifer.

„Ahoj, Jennifer,“ pozdravila.

„Dobrý den, paní Lesthamová,“ pozdravil jsem.

„Dobrý den,“ podala mi ruku a jako by čekala, až mě Jennifer představí.

„Jo, tohle je můj Gary,“ představila mě Jennifer.